

KERESZTÉNYEK LEGYÜNK!

Isten országának földi része a kereszténység. Keresztény azt jelenti: Krisztushoz tartozó, Krisztushoz hasonló. Aki krisztusi: Reá emlékeztet gondolkodása, magatartása, cselekedetei, egész élete minden — észrevehető — megnyilvánulásában.

1. A kinyilatkoztatás és a kegyelem világosságánál keresztül látunk a látzatokon. Gondolataink a valóságokat érintik. Ezek a valóságok hol kiábrándítóak, hol meg nagyon vigasztalóak és édességes tartalmúak, bármennyire visszaszít is a látszat. Amikor árpádházi Boldog Margitunkat szennyes, foltos ruhában, térdén és két könyökén állva imádkozni látták, szerzetestársai megbotránkoztak rajta, pedig a lelkében az engesztelés édes mézét vitte Isten színe elé. Az Úr értékelte és elfogadta áldozatait, mert megmentette, feltámasztotta Magyarországot. Neri Szent Fülöpöt még a pápa is bolondnak gondolta s kisült, hogy a látszat mögött az alázatosság hallatlan nagyságú gyémántja csillog és a Krisztus szeretetének — szinte az örültségig fokozott hajtóerői működnek. Amikor meghalt kitűnt, hogy nem bolond, hanem nagy szent volt, aki visszahódította Krisztusnak a római ifjúságot. Gondolkodjunk mi is mindig krisztusi módon, felső világítás mellett, az Ő elvei szerint, akkor megtaláljuk a valóságok világát, amelyben minden annyit ér, amennyit az örökkévalóságban érni fog. *Mindent az örök élet szempontjából nézni és akarni Krisztus példája és tanítása, irányítása mellett — ez a keresztény gondolkodás!*

2. Az életünk, a magatartásunk és cselekedetünk ezt a gondolkodást tükrözzé. Meg lehet ismerni az igazi keresztényeket! Nem hangosak, de bátran szót emelnek, amikor kell. Nem dicsekszenek «én jó katolikus vagyok»-kal (amikor ezt mondja valaki, rendszeren azért mondja, mert valami olyat tett, amit nem tesz a jó katolikus!), hanem ehelyett az életük mutatja, hogy azok. A jó keresztény: naponta imádkozik, vasárnap és a parancsolt ünnepeken elmegy szentmisére, meghallgatja — és kritizálás helyett inkább magára alkalmazza — a szentbeszédet is, elvégzi húsvéti szentáldozását, résztvesz egyháza gondjaiban és ügyeivel törődik, iparkodik művelni a saját lelkét, hogy napról-napra közelebb jusson a jó Istenhez, Aki előtt egyszer meg kell jelennie. Sokat eltűrt embertársaitól, de nem enged a keresztény elvekből soha; különösen akkor nem, ha engedékenysége másokat is tévedésbe ejthet. Most olyan idöket élünk, amelyek azt követelik, hogy százszázalékos keresztények legyünk. Ha akármilyen «angyal» is az, aki más hirdet, mint az igazán krisztusi elvet és akármennyire divatba jött is, legyen bátorságunk kimondani rá az anthemát. Ne kövessük az elvtelenek önzéstől irányított gerinctelenségeit! Az igazság győz! És Krisztus maga az igazság!

Oltáregyesületi életünknek is a tiszta kereszténységünk talaján kell állnia, onnan kell kinőnie azzal a többlettel, melyet — az Eucharisztia imádása, gyakori vétele, az Úr áldott jelenlétének tudatától megszentelt és irányított — élet teremhet. A mi keresztény életünknek már nélkülözhetetlen az eucharisztikus világ, mi olyanok vagyunk, mint csak a forrás mellett élő növények: szeretjük a kegyelem állapotát, szeretjük a «bőségesebb élet» stílusát, amelyben a Krisztustól kapott «talentum» kamatot is hoz abban a munkában, melyet Érette végzünk szegény templomainak felszerelésével, oltáregyesületi tevékenységünkkel. Igaz keresztények, Krisztushoz méltóak legyünk!

Mátrai Gyula dr.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére.

És hogy az angyal köszöntött Téged,
 Megszépítetted ezt az Életet...
 Fiút fogantál és fogant az öröm,
 Nem boríthat el már a könnyözön.
 A Fény, a Tény, a Valóság vezet,
 Hogy Drága Szűz: az Isten szeretett
 Téged: szűzies, édes valódban
 És a Gyönyörűség reménye ott van
 Már azóta minden emberi szívben
 És lejött a Földre az éden,
 A Menny hullt alá, hogy hódola
 Előtted szép Szűz, Isten anyjala. Gálosiné Ottlik Myra.

Szentséges Atyánk — a minden magyar szívéhez oly közelálló pápa — ez év május 13-án ünnepli püspökké szentelésének 25 éves jubileumát. A szent-
 atya kívánsága, hogy az évfordulót az egész földkerekségen «a pápa szándékára»
 végzett imákkal, szentmise-hallgatásokkal, szentáldozásokkal és erénygyakorla-
 tokkal ünnepeljük meg. A Központ már az ünnepélyes kilencedet felhasználta
 arra, hogy — ez irányú — propagandát elindítsa. Ennek eredménye: 187 szent-
 miseszolgáltatás, 471 szentmishallgatás, 470 szentáldozás, 1834 szentséglátoga-
 tás, 16.551 szentségimádási óra, 89 keresztút, 2.763.227 erénygyakorlat (ebben
 az euch. gyermekek részvétele is) 112.681 ima, 629 litánia, 68.113 lelkiáldozás,
 egy szegény mosónő (aki mindennap lefoglalva nem vehetett részt a novénán)
 egy napi keresetét 6 P-t ajánlott fel a templom céljaira. A gyönyörű bekezdés
 életerős folytatására kérünk buzgó munkát oltáregyesületi fiókjainktól, hogy
 propagandájuk eredményeként ne csak az erénygyakorlatok száma legyen olyan
 nagy, hanem nőjön a többieké is. A lelkicsokor bejelentésére az oltáregyesületek
 ügyvezető elnököt kérjük fel annak tiszteletteljes jelzésével, hogy a jelentésük
 postára tételét legkésőbb márc. 25-re kérjük. Nekünk is kell idő az összeszámolásra
 és az Országos Központi Oltáregyesület díszes lapjának kiállítására, melyet április
 10-ig kell az A. C. központba eljuttatunk.

Nagyheti séta az örök városban.

Római élmények.

Nagypéntek van, Róma templomai telve ájtatoskodó hívőkkel. Felhőtlen égről
 ragyognak a napsugarak a San' Pietroba; délre jár az idő s imáimat végezve a Vatikáni
 kertekbe tartok. Bejáratát svájci gárdisták őrzik, a kert hivatalában megkapom a be-
 lépőjegyet a kertek megtekintésére.

A bejáratnál kis Campo Santo (-temető) van, ahol az 1450-i jubileumi évben el-
 hűnyt zarándokok pihennek. Tovább menve pompás épület látható, Vatikán-város
 állomásépülete; impozáns, oszlopos előcsarnoka előtt rémek szökőkút pompázik. Bete-
 kintek gyönyörű márvánnyal borított várótermébe. Érdekes a sínek végén levő hatalmas
 vaskapu, rúgóra záródik, ha a vonat a pályaudvarra befutott. Nagy fehér épületömbhöz
 közeledem, Vatikán-város kormányzó palotája ez, hol a külföldi uralkodók is megszáll-
 nak, ha a Szentatyánál látogatást tesznek. Majd hatalmas antennát pillantok meg, a
 Vatikán rádióállomásához érek, berendezését maga a rádió feltalálója Marconi tervezte.

Most a Vatikán-város legkimagaslóbb részéhez jutok, az obszervatoriumhoz, alapítása XIII. Gergely pápa érdeme. Sétálok a szépséges zöldelő pázsitok, csobogó szökőkutak között és ismét nagyszerű palotát látok, az etiop-szemináriumot, hol a «feketebőrű» kispapok nevelődnek. Messziről idelátszik az új Pinacoteca (-képtár), XI. Pius pápa emeltette, mögötte csodás allé húzódik. Visszafelé tekintek s a kertek dombjain állva rám ragyog a Péter-kupola. Járók-kelek a tágas utakon, próbálok kis virágot letépni emlékül a sárga köntösbe öltözött bokrokról, ami nehezen sikerül az utakon cirkáló pápai csendőrség őrszemei miatt. Búcsúznom kell a kertektől; Isten veletek «meghitt, kedves kavicsos utak, susogó misztikuseltű fakirályok, — ahol csak emlékek járnak már a multból s halkszavú istenbenező szent emberek —, ezek a vatikáni kertek!»

Athaladok a Tiberisen, elhagyom a Piazza Venezia-t s a régi császári fórumok mellett közeledek a kereszténység egyik legszentebb emlékéhez: a Colosseumhoz. A hatalmas travestin-kőből épült amfiteátrum óriási romjai, melyek között egykor a vadállatok üvöltése és a vértanuk sírása hangzott: «Ave Caesar, imperator morituri te salutant!» («üdvözlégy Cézár, a meghalni vágyók üdvözölnek Téged!») — most néma csendben merednek a magasba. Délután 3 óra van és nagypéntek! Térdreomlok a cirkusz páholy-maradványai között, amelyeket nagy vaskapcsok tartanak össze s míg forró imát küldök a szent vértanukhoz — emlékezem! Itt öröltetett meg a vadállatok fogaitól antiochiai Szent Ignác, Szent János apostol tanítványa Traján császár uralkodásakor «hogy Krisztusnak tiszta gabonája legyen», itt nyerte el vértanúságát a kis Szent Pongrác, imája kérésére egy tigris ugrott nyakára s végzett vele s volt olyan nap is, amikor háromszáz nőt feszítettek keresztre ezen a hatalmas arénán, amelynek perondja most fel van nyitva, látszanak a vadállatok zárkái, mellettük a fogoly keresztények börtönei. Néhány zarándok érkezik közben, ők is körüljárják a romokat, szemük csendes meghatottsággal nézi a Colosseum hangtalan tömegét s lelkük révedezve a multba tekint.

Kocsira ülök, hogy a Callixtus-katakombákat megtekintsem. Utam a Palatinus és Caracalla császár thermái mellett vezet el s csakhamar «az utak királynőjén» haladunk, a Via Appián. Kr. e. 312-ben Appius Claudius censor építette lávakövekből s ezek a régi nagy kövek mind láthatók is a már újabban épült kocsit mentén. «Óh ez az út! Lelki embernek örök emlékedő téma, te Via Appia, utak királynéja!» Ez úton ment egykor a «nemzetek apostola» Szent Pál katonai kíséretével s az üldözések elől menekülő apostolfejedelem Szent Péter, kinek itt megjelent Krisztus. «Domine quo vadis?» («hová mégy Uram?») — kérdi Péter az Urat. S mikor az Üdvözítő felelete elhangzik: «Venio iterum crucifigi» («megyek magamat ismét keresztre feszíttetni»). Péter megérti, hogy Krisztus másodszor akarja magát keresztrefeszíttetni érte, ha Ő elmenekül a keresztalál elől, mire visszafordul Rómába, hogy alávesse magát a keresztrefeszítésnek. Szép kis szürkemárvány-kápolna örökíti meg a jelenés helyét. Homlokzatán a felirat: «Domine quo vadis?» Belépek a szent helyre, hol rövid pillanatokig ugyan, ám annál bensőségebben imádkozzam. Néhány szép régi festmény s Michelangelo Krisztus-szobor másolata disziti a csendes, elhagyott kis szentélyt. Ez hát a hely, hol Simon Péter megegyeszer láthatta halála előtt Mesterét!

Kocsim már künn jár a földek között s itt a falakban mindenütt láthatni a katakombákba nyíló ajtókat, felettük a sárga falakra nagy fekete betűkkel van felírva a katakomba neve. «Katakomba Domitilla», olvasom az egyik feliratot. Ime, a császári dinasztiaikból is kerültek ki vértanuk, mert ez a katakomba Domicián császár unokabátyjának, Flavius Clemens consulnak feleségéről van elnevezve! Hamarosan a Callixtus-katakombához érünk, a kocsi megáll. A vezető pap hosszú kis gyertyát ad s megindulunk lefelé az éppen itt összegyűlt zarándokok. 50—60 méteres mélységben vagyunk lenn a föld alatt, az őskeresztények temetkezési helyén, a falakon kinőtt a fű és csurog róluk a víz. A sírokat befedő kis márványlapokon a kereszténység szent jelvényei: a galamb, az olajág, a kereszt látható s azoknak nevei, kik itt nyugsznak: «in Pace», — in Deo» — mint a márványlapokra karcolt feliratok mutatják. A hosszú háromszázados üldözések alatt idejártak hitoktatásra is az őskeresztények, amint a falakon ott maradt rajzaikból látható, amelyeken meglevenedik előttünk a biblia és a katekizmus. Egyes vértanuk csontvázaival üvegekoporsóban nyugsznak. Járjuk a hosszú keskeny folyosókat s az im-

bolygó gyertyafény mellett betűzzük a nevezetesebb sírfeliratokat, miket Damazus pápa szerkesztett, míg csendes imánk «átrezgi a sírboltokat, hol nyugszanak a vértanuk, várán békében míg a test dicső feltámadásra jut». (Mindszenty G.)

Amikor kijövök a katakombából a leáldozó napsugarak aranyos fénnel vonják be a tavaszi pompába úszó tájat s ez a fény megpihen a mezők határában magányosan álló császári tisztnek: Szent Sebestyénnek bazilikáján. A kocsival befelé tartunk az örök városba a Lateráni bazilikához. Ennek közelében a Sta Croce (Szent Kereszt) bazilika előtti téren óriási néptömeget pillantok meg s ékes bordó-selyem baldachin alatt hozza ki a papság remekművű ereklyetartókban a bazilikában őrzött szent ereklyéket: az Úr Jézus töviskoszorújából két tövist, egy szeget, amivel átszegeztek s keresztjének tábláját; ezekkel áldást adtak a hívők sokaságára, akik itt kiszorultak a templomból. Bent, a Lateráni bazilikában fényárban tündökölnek a kereszthajó fenséges mozaikképei, a szentélyben remek férfikar éneklő lamentációkat, mintegy kétezer ember hallgatja mély áhitattal, magam pedig leborulok a pápai oltár előtt, amelyben az utolsó vacsora asztallapját őrzik, s a fájdalmas rózsafüzért meditálok.

Már beesteledett, mikor eljövök a bazilikából s a szemben levő Scala Santára (=szent lépcső) sietek, nem lévén Rómában szent sír a templomokban a nép mindennün ide zarándokol, Pilátus palotájának lépcsője ez, amelyen Urunkat a megostorozás után lehozták s amelyen csak térdenállva szabad felmenni. A nagy néptömeg most valósággal viszi fel az embert, míg a lépcsők végén levő kis kápolnában megpihenhet a zarándok. Mikor este 9 óraker eljövök, még újabb csoportok jönnek, bizonyára egész éjszaka járja a nép a szent lépcsőket.

Éjszaka van. Az örök város elpihent, penzióm kertjének pálmáit meglibbenti a szél s a hatalmas faóriások némán hódolnak Annak «Aki érettünk keresztrefeszítettet!»

Hoffer Ilona róm. kat. hitoktató.

Mikor a megsértett isteni igazság karagja sujt.

(Folytatás.)

Még egy harmadik gyászos esetre is emlékszem, mely a Nyírségben történt. Vasuti munkás volt a nagy káromkodó, ki napról-napra botránkoztatta bűnös szájával környezetét. Ez is javíthatatlan, megrögzött ember volt, akin a jóakarató figyelemztetés nem fogott semmit, csak annál gonoszabbul folytatta szörnyű szokását, ha valaki rászólt a káromkodás miatt. Pedig ennek is megjósolták:

— Vigyázzon, mert az Isten nem ver bottal, de egyszer csak megelégedi a maga gyalázatos beszédeit.

Kacagott az ilyen mondasokon s eldurvult lelke nem hajlott semmi jóra. Egyszer aztán megtörtént a baj. Elgondolkozva haladt a pályatesten, nem ügyelt semmire s a robogó vonat elütötte. Darabokra zúzódott, teljesen össze lett törve. Isten malmái lassan, de biztosan őrölnek! S bár olykor nagyon sokáig vár a hosszútűró, irgalmas Isten, a megrögzött bűnös egyszer mégis elveszi büntetését, ha nem itt, hát a másvilágon.

Szomorú elgondolni, hogy nálunk, Magyarországon, mily rettentő pusztítást visz végbe a lelkekben a káromkodás! Talán nincs más ország, hol többet vétenének e szörnyű bűnnel, mint éppen nálunk. Nem kellene-e minden jóérzésű embernek összefognia, hogy irtóhadjáratot indítsunk a káromkodás ellen? Az Actio Catholica már megmozdult s engesztelő napokat tartottak a káromkodások engesztelésére. Az Örökimádás-templomban is engesztelő szentórárt tartottak e célból s a szívét-lelket indító szép beszédek és imák, melyek ennek keretében elhangzottak, bizonyára sok nemes elhatározást váltottak ki és sok kegyelmet esdet-

tek ki a káromkodók megtéréseért. De szabad-e megállanunk? Mikor szinte szakadatlanul folynak a földön a káromlások, nem kellene-e szakadatlanul engesztelnünk is ezért? S miért ne lehetne? Ha minden jólelkű katolikus naponta imádkozna, kis áldozatokat hozna e célból, így szüntelen lehetne engesztelés is, mert minduntalan fel-felhangzana egy-egy buzgó fohász, egy-egy alázatos imádság a Magasságbelinek trónja elé. S ha a jámbor lelkek szentmiséket, szentáldozásokat, szentségimádásokat ajánlanának fel száz és százezren, mily engesztelő folyamat indulna folyton ég felé, egyesülve az Örök, Legfőbb Engesztelővel, az Eucharisztikus Jézussal... S milyen szép szokás lenne, ha az elhangzott káromlás helyén egy-egy jó lélekből azonnal feltörne egy engesztelő fohász: "Áldott legyen az Isten! — vagy — Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek stb." Ha lennének bátor hívők, asszonyok, gyermekek, kik a tethelyen azonnal legalább így engesztelnének. S talán a káromlók is ráébrednének lassanként, hogy szörnyű gonosz dolgot cselekszenek. Ha állandósítva lennének az engesztelőnapok, legalább havonta egy-egy minden templomban, nem eredményezne-e sok-sok megtérést?

Hallottam egyszer egy tanítónőről, ki nagy szíveket rajzoltatott az iskolás gyermekekkel, kis virágfüzérékkel körülvéve s ráíratva e szavakat: A mi családkban senki sem bántja meg Jézus Legszenőbb Szívét káromlással!! Mi Őt szeretjük, tiszteljük, megbántani nem akarjuk! S aztán fölfüggesztették a kis falusi lakásokban, hogy ez csöndes figyelmeztetés legyen a káromkodások ellen. Milyen jó lenne, családfelajánlással kapcsolatban Jézus Szíve-képeket felfüggesztetni a családokban s alája írva valami hasonló ünnepélyes ígéretet a káromlások ellen.

Ezek csak kis gondolatok, de aki a Szentlélek Úristen irányítása alatt tenni akar valamit e szörnyű magyar bűn megszüntetéséért, mely annyi átkot és büntetést vonzott már szeretett hazánkra, bizonyára fog eredményt elérni. Tehát kezdjük meg a munkát, ki-ki tehetsége, körülményei szerint. Ezzel a jövő Magyarországot is építgetjük, de sok lélek örök üdvösségét is. Fel tehát a nagy káromkodás elleni hadjáratra, Jézus Szívének áldása lesz velünk! X.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Engesztelő kilencedünkkel kapcsolatban hálás köszönetünket iktatjuk ide mindazokkal kapcsolatban, kik novénánk munkásai voltak: *Magyar István* szónokunkat, ihletett, lélekemelő szentbeszédeiért illeti az első hely. *Rotta Angelo* c. érsek, apostoli nuncius kétszer is elfáradt hozzánk. A megnyitásra és febr. 12-én a budapesti olaszoknak lelkes szentbeszéddel imaórárt tartott. *Hász István dr.* tábori püspök végezte a befejező ájtatosságot a negyvenórai szentségimádásra előírt körmenettel és Tedeummal. Áldást tartottak: *Dr. Hamvas Endre* érsek, ált. helytartó, *Dr. Mészáros János*, *Dr. Patáky Arnold*, *Krywald Ottó* preláthusok, *Bliesner Agoston* prépost, *Molnár László* és *Krizs Árpád* apátok. Engesztelő szentmisét mondtak: *Mihalovics Zsigmond* prelátus, *Dr. Erdey Ferenc*, *Dr. Hévey Gyula*, *Kriegs-Au Emil*, *Dr. Tiefenthaler József*, *Dr. Töttössy Miklós* pápai kamarások, *Zaymus Gyula dr.* érseki tanácsos és *Farda Adolf* plébános. Velük jöttek szép számmal az oltáregyesületük képviselői is, úgy hogy az idén mindig sok áldozó (szinte az összes jelenlevő!) volt az engesztelő szentmisén. Engesztelő szentséglátogatást a Szent Margit intézet, a Ranolder-intézet, a jezsuita iparos Mária Kongregáció, az összes oltáregyesületi Mária Kongregációk csoportok és több kisebb csapat végzett. Egészen

szabályos (három elmékedési ponttal) szentórát végzett febr. 9-én a *Kioe*, (Gellért ftdóvel) febr. 12-én a budapesti női *Mária kongregációk* (P. Virág S. J. vezetésével) febr. 15-én a Szent Anna kongr. rendezésében — családapák és anyák (Magass táb. lelkeséssel) és febr. 16-án este — ez volt talán a legimponálóbb — a Klosz hatszáz tagjának részvételével Nagy Miklós A. C. titkár vezetésével. Febr. 17-én a közp. szeminárium és papság szentórája. Mindez mögött a megrendezés nehéz és áldozatos munkájának névtelenjeit látjuk még meg, akik lelkesedéssel és kitartással agitáltak, kilincseltek a novéna sikere érdekében. Isten fizesse meg mindenkinek fáradságát! Híveket és papokét egyaránt köszönjük! Novénánkon először jelent meg az egész budapesti papság is. Az utolsó napon élén az érseki helytartóval, Krywald és Tower preláthusokkal *Galla Ferenc dr.* és *Baranyai Jusztin* egyetemi tanárokkal, *Molnár* apátesperessel, *Zimányi* piarista rendfőnökkel az egész budapesti papság képviselője, úgy hogy reggel a 9 órai szentmisén 24 pap és a legritkábban frekvenciált órában 1—2-ig is 11 pap térdelt a szentségi Úr Jézus előtt. A központi szeminárium növendékei pedig ezen az utolsó napon — négyen félóránként váltva egymást — csatlakoztak az engesztelő imádatát végző papokhoz. Azt hisszük, az engesztelés sok-sok olaja ömlött a lelkekből az Úr Jézus sebeire és gyógyította a káromlások és más bűnök okozta fájdalmakat.

* * *

Változások: *özv. Gróf Apponyi Albertné*, a koronázó főtemplom oltáregyesületének elnöknője, húsz évi buzgó tevékenység után egészségi okokból lemondott tisztségéről. Az egyesület halálából örökös díszelnökévé választotta, utódja pedig *Dr. verseghi Nagy Elekne* lett. A központi választmány mindkettőt levéllel köszöntötte.

* * *

Febr. terjesztőnői ülésünkön a kőbányai oltáregyesület áttekintő beszámolóját *özv. Nagy Aladárné* adta elő. Beszámolójából láttuk, hogy az egyesület mennyi viszonytalanságon ment keresztül, míg az ő elnöksége alatt ezelőtt három évvel a rendes élet medrébe visszatérhetett. Kiemelte az előadó *özv. Losteiner Károlyné* alelnöknőnek az újjáélesztés és az egyesület életében való nagy érdemeit. — Ezután *özv. Losteiner Károlyné* a kőbányai ifjúsági csoport életéről számolt be. Már 49 tagja van az ifjúsági csoportnak. *Draskovits Károly* lelkes irányítása és *özv. Dr. Timkóné* öméltsőségének közreműködésével az oltáregyesület ifjúsági csoportjának élete friss, ütemes és egészséges fejlődést mutat. A felolvasott levelekkel is bizonyította az előadó, hogy a *Szentírás-olvasást*, (mellyel a templomban nem hallott részeket ismertette egy-egy tag) és a testvéri *szeretet megtalálását* különösen értékeli a tagok. Több tag névtelen nyilatkozata szerint életüket új tartalommal töltötte meg oltáregyesületi tagságuk. Ajánljuk ezt megszívvelésre! Hány fiatal lelket gyötör a lelki szomjúság! Vezessük el őket a Forráshoz!

* * *

A kérvényeket elbíráló központi bizottság Esterházy Mary grófnő elnöklétével letárgyalta a beérkezett kérvényeket és úgy döntött, hogy 377! szegény magyar templomot juttat egyházi felszerelési segítséghez. A megszavazott tárgyak részben már készek, részben még most készülnek. Kérvényt már senkise küldjön ez évben!

* * *

Március 25-e a katolikus nők napja. Az idén még az eddigieknél is nagyobb propagandát fejtünk ki az irányban, hogy minél több katolikus nő járuljon a szentáldozáshoz és vegyen részt az A. C. által rendezendő díszgyűlésen, mely *Boldog Margit ünnepség* lesz az idén. A nagy engesztelő magyar királyleánnyól tanuljon minden magyar nő igazi hazaszeretetet és engesztelésben kivirágzó hitet!

† IMASZÁNDÉKUNK †

PAPI HIVATÁSOK.

Nehéz lett nagyon a papi hivatás! «A pap is ember» halljuk sokszor; de nem vesszük számításba. Hamar megbotránkozunk, ha a pap erre hivatkozik, amikor sokat várunk tőle. Nem érzünk együtt vele, amikor gúnyolódások, sőt egyenesen bántalmazások érik. «A pap is ember» és némelyik bizony nehezen viseli el legalább a sértések, bántások idején, ha később áldoztatja tudja is tenni és felül is emelkedik rajta. A «pillanat» hatása adell elhangzott papi panaszoknak nagy visszhangja van: nemcsak a csendes megítélés és botránkozás, hanem a papi hivatások meggyérülése is.

Ezelőtt nagyon sok szülőt vezetett az a gondolat, hogy a «fiának jó dolga lesz», a faluban — mint plébános — első ember lesz, ha papi pályára adom. Ebből kifolyólag ápolta a jelentkező hivatást.

Most, amikor a pap «jódogának» vége, a nem mélyen vallásos szülő minden tehetőségével nekiret a hivatással jelentkező lelkületnek és iparkodik a — még nem erős — hivatást a megfélemlítés hidegével elpusztítani, vagy legalábbis, a leszólás, megvetés nyilatkozataival elhervasztani.

Az egészen buzgó híveket is a papi hivatás ellen képes hangolni a szülői «szeretet», mely az országunkba már erősen betört, új pogányság szelétől félti a jövő papját, és szeretné megkímélni őt a szenvedésektől. Csak kevesen vannak, akik egészen természetfölöttien gondolkodnak a papi hivatásról és minden fölé értékelik azt, hogy a pap «a Krisztus barátja» («már nem nevezlek szolgálóimnak, hanem barátainknak») és Isten szolgálója; kiemelkedik az emberek közül és olyan «hatalmat» kapott Istentől, amilyent az angyalok sem kaptak («amit földoldatok a földön, fel van oldva a mennyben») a többi szentségek kiszolgáltatása s közöttük különösen a legfőbbesébb Oltáriszentséggel kapcsolatos jogok legnagyobbika, amikor a pap szavaira Isten a legnagyobb csodát műveli: az ostyából és borból Krisztus teste és vére lesz.) Nem szabad hagynunk, hogy e felfogás feledésbe menjen! Nekünk a legfenköltebben kell gondolkoznunk a papi hivatásról és nem szabad leértékelnünk azért, mert az Isten — haza és minden rend ellenségeinek s az esetleg bekövetkező nehéz jövőnek árnyéka esik reá. A pap örökké pap marad. Nemcsak a zoltárs a kilmazott sorai szerint — «Te pap vagy mindörökké», mert az egyházi rend szentségi jegye eltörölhetetlen, (még a másvilágon is megmarad) hanem minden időben meglesz a papnak a papi becsülete, még ha olyan idők jönnének is, hogy a pap újra meztelb jár és mülhelyben dolgozik. (Hogy ez nem ideális helyzet — amikor annyi papi munka terheli a papot, hogy azt sem képes már a hívek bekapcsolása, az Akció Katolika nélkül elvégezni —, azt nem kell bizonyítanunk.)

Oltárcgyletiek, imádkozunk együtt és külön a papi hivatásokért és mindazokért, akik a hivatások elmaradásáért felelősek! Imádkozunk a papi hivatásban már benne élő papjainkért is! Hiszen biztos, hogy az Úr Jézus nagyon szereti papjait, de előrelátva ezen időket, számított a mi imádságainkra is. Szeretete kohójában a mi imánk is «gyarapíthatja» a hófokot, amelyenél a papi hivatás minden gátló bacillusa elpusztul és a papok lelkében tisztán ragyogóvá lesz a grácia szacerdotálisa, a papsági kegyelem. Mi az örök Főpap elé térdelünk, Aki benne él és működik papjaiban: az ő lábukon jár (beteghez), az ő kezükkel téteti Magát a hívő ajkára, az ő szívükbe néz legelőször, mikor szavaikra az ostyá és bor színe alatt megjelenik, az ő keresztelői tevékenységükkel és prédikációjukkal gyarapodik az Isten országa, a Krisztus megnagyobbodott szent családja, ők áldják meg a házasságnál azok frigyét, akiket Isten egymásnak teremtett, ők a mennyei lakodalom «vőfélyei», amikor az utolsó útra készítik elő a lelket. Mélyedjünk bele ezekben a gondolatokba és vigyük szívünk szeretetének legtökéletesebb «örítésével» most a nagybőjten az Úr Jézus elé!

Teljes búcsú: Március 5., 6., 19., 25. a havi összejövetel napján (feltétel: a közös, ájtatosságon való részvétel szentbeszéd meghallgatásával) az egyéni imádási óra napján, egy tetszés szerint választott napon. (A gyakori áldozóknak nem kell külön győnni, amikor ezen búcsúkat elnyerni szándékoznak. De mindig el kell végezniük legalább egy Miatyánkot és Üdvözlégyet a Szentatya szándékára.)

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**
Stephanum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.